ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Απόφαση ΚΣΕ ΑΝΤΑΡΣΥΑ, 23 Οκτώβρη 2020

Η 7 ΟΚΤΩΒΡΗ ΑΝΟΙΞΕ ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΕΛΙΔΑ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ, ΛΑΪΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Σε συνεδρίασή της η **ΚΣΕ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ,** συζήτησε για την πολιτική συγκυρία και τον προγραμματισμό του μετώπου της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής αριστεράς το επόμενο διάστημα.

1. Η μεγαλειώδης συγκέντρωση στις 07.10 έξω από το Εφετείο και η καταδίκη της ΧΑ σαν εγκληματική οργάνωση αποτελούν καρπό της μακρόχρονης δράσης του αντιφασιστικού κινήματος με καθοριστική την συμμετοχή των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Πρόκειται για μια μεγάλη νίκη του κινήματος με διεθνή σημασία που δίνει ώθηση στα κινήματα που συγκρούονται με το ρατσισμό την ακροδεξιά και τους φασίστες σε Ευρώπη και ΗΠΑ. Είναι μια πολιτική ήττα για την ίδια την κυβέρνηση της ΝΔ παρά τις προσπάθειες να παρουσιαστεί σαν η δύναμη που «έβαλε τους ναζί στη φυλακή». Οι εργαζόμενοι/ες και η νεολαία δεν ξεχνάνε τον Σαμαρά και τον Μπαλτάκο, ή πιο πρόσφατα την αγαστή συνεργασία της κυβέρνησης με τις ακροδεξιές συμμορίες στον Έβρο ή στην Μυτιλήνη. Και βέβαια, την πρωτοφανή καταστολή που εξαπέλυσαν τα ΜΑΤ του Χρυσοχοΐδη μόλις ανακοινώθηκε η απόφαση. Είναι μια πολιτική ήττα και για τον ΣΥΡΙΖΑ για την απαράδεκτη και καιροσκοπική στάση του απέναντι στην ΧΑ όλα αυτά τα χρόνια που είτε με τις κοινές επισκέψεις στο Καστελόριζο είτε με την αλλαγή του ποινικού κώδικα λίγο πριν τελειώσει η δίκη βοηθούσε στο να νομιμοποιηθεί η παρουσία τους και να πέσει στα μαλακά η ηγεσία τους.

Αυτή η νίκη, που ανοίγει δρόμους συνολικά για το εργατικό κίνημα και την πάλη ενάντια στην κυβέρνηση και το σύστημα, είναι η έκβαση μια σκληρής, πολύχρονης μάχης. Το κίνημα είχε απέναντί του όχι μόνο τους ναζί της εγκληματικής οργάνωσης με όλες τις υλικές διευκολύνσεις που τους πρόσφερε ο κοινοβουλευτικός τους μανδύας, αλλά συνολικά την

άρχουσα τάξη, το «βαθύ κράτος» με όλες τις διασυνδέσεις του με τους φασίστες. Η νίκη βασίστηκε σε συγκεκριμένες πολιτικές επιλογές.

Η ίδια η απόφαση ότι το αντιφασιστικό κίνημα θα είχε τη δική του Πολιτική Αγωγή στη δίκη ήταν μια από αυτές κόντρα σε απόψεις που την υποτιμούσαν ή την κριτικάριζαν σαν υπόκλιση στα «αστικά δικαστήρια» και την «αστική νομιμότητα». Η σύνδεση της αντιφασιστικής πάλης με την πάλη ενάντια στις ρατσιστικές επιθέσεις κυβερνήσεων και ΕΕ, δηλαδή ενάντια στο θερμοκήπιο της ακροδεξιάς και των φασιστών, η ανάδειξη του ταξικού χαρακτήρα του φασισμού σαν το βαθύ βρώμικο χέρι του συστήματος που αφαίρεσε από τους φασίστες την δήθεν «αντισυστημική προβιά» που προσπαθούσαν να φορέσουν, ήταν μια άλλη κρίσιμη επιλογή. Δεμένος με αυτή ήταν ο προσανατολισμός στην αντιμετώπιση του φασισμού με όρους εργατικού και λαϊκού κινήματος και όχι υποκατάστασής του από μειοψηφίες, της ενωτικής δράσης όλων των δυνάμεων της Αριστεράς και του κινήματος και στη δικαστική αίθουσα και στο δρόμο, με κέντρο την εργατική τάξη και τα μαχόμενα συνδικάτα, δεδομένου ότι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έλαμψε και σε αυτή την μάχη με την απουσία της. .

Αυτός ο προσανατολισμός αποδείχτηκε αποτελεσματικός και νικηφόρος κι όχι οι αυταπάτες ότι το φασισμό θα τον αντιμετωπίσουν το «συνταγματικό τόξο» ή το «τείχος της δημοκρατίας» αγκαλιά με τον Μητσοτάκη, τον Σαμαρά και τον Τσίπρα.

Η αστική και κυβερνητική προπαγάνδα προσπαθεί να επαναφέρει την χρεοκοπημένη θεωρία των «δύο άκρων», στην οποία η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει την τιμητική της. Είναι κι αυτό μια αβάντα σε φασίστες, όπως το κόμμα του Βελόπουλου που πρωταγωνίστησε σε αυτές τις χυδαίες επιθέσεις. Ενοχοποιούν τις ριζοσπαστικές τάσεις του κινήματος, και τις πλατείες συλλήβδην, γιατί θέλουν να βάλουν στο στόχαστρο, να απομονώσουν και να χτυπήσουν τις ριζοσπαστικές αντιστάσεις, ενόψει της αντιλαικής καταιγίδας που προωθούν.

Επιδιώκουν παρά την ήττα της ΧΑ την ανασυγκρότηση της ακροδεξιάς, πατώντας πάνω στον εθνικισμό που καλλιεργεί η άρχουσα τάξη και η κυβέρνηση, στη ρατσιστική τους πολιτική που φτάνει ως την εμφάνιση «ομάδων κρούσης» στον Έβρο ή στην Μυτιλήνη, αλλά ανοίγοντας και ζητήματα όπως το «κίνημα» ενάντια στην χρήση της μάσκας. Αποτελεί, και στην περίοδο αυτή τον καλύτερο σύμμαχο της κυβέρνησης και του συστήματος.

Όσο και αν ονομάσουν τους ριζοσπαστικούς εργατικούς και λαϊκούς αγώνες «άκρο» αυτοί είναι που εκφράζουν τα συμφέροντα της πλειοψηφίας, απέναντι στο «άκρο» του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του, που σήμερα αφομοιώνει την ακροδεξιά ατζέντα (στον επίσημο

ρατσισμό, τον εθνικισμό, την ακραία καταστολή), σαν απάντηση στην κρίση του συστήματος και για αυτό επιχειρεί να καταργήσει κάθε δικαίωμα των λαικών στρωμάτων.

2. Η καταδίκη της Χρυσής Αυγής έχει προκαλέσει σοβαρούς τριγμούς στα έτσι κι αλλιώς εύθραυστα θεμέλια της «δεξιάς πολυκατοικίας». Δεν είναι, ωστόσο οι μοναδικοί. Μπορεί η κυβέρνηση να παρουσιάζει κάθε λογής γκάλοπ, αλλά η αλήθεια είναι ότι η κρίση της εντείνεται.

Η κυβέρνηση της ΝΔ έχει αποτύχει ριζικά στην αντιμετώπιση της πανδημίας όχι γιατί «ο κόσμος είναι ανεύθυνος» αλλά γιατί με την πολιτική της κυριολεκτικά αδιαφορεί για την λαϊκή υγεία και τα μέτρα για την προστασία της, με αποτέλεσμα εκτόξευση των κρουσμάτων του κορωναϊού από το καλοκαίρι και μετά, ξεφουσκώνοντας το αφήγημα της «πιο επιτυχημένης αντιμετώπισης της πανδημίας».

Το δημόσιο σύστημα υγείας βρίσκεται σε χειρότερη κατάσταση, οι θάνατοι πολλαπλασιάζονται, ούτε μια μόνιμη πρόσληψη υγειονομικού δεν έγινε τόσους μήνες. Τα προβλήματα στα σχολεία και σε μονάδες φροντίδας ηλικιωμένων αποκαλύπτουν με τραγικό τρόπο τη διάλυση των κοινωνικών δομών (όχι μόνο του ΕΣΥ και της δημόσιας εκπαίδευσης, αλλά και των Δήμων). Τα δώρα στα αφεντικά της τουριστικής βιομηχανίας, στους εργοδότες συνολικότερα, έπεσαν και πέφτουν βροχή, ενώ αντίθετα φτώχεια, συνωστισμός σε επικίνδυνες συνθήκες εργασίας και καταστολή επιφυλάσσεται για τους εργαζόμενους και την νεολαία . Οι εξελίξεις στην Μόρια, η αύξηση των κρουσμάτων μεταξύ των προσφύγων και των ηλικιωμένων σε δομές χωρίς μέσα προστασίας, τα μαζικά κρούσματα σε χώρους δουλειάς ήταν αναπόφευκτα και απόλυτα προβλέψιμα, με βάση μια κυβερνητική πολιτική που αφήνει τους εργαζόμενους, την νεολαία, τους μετανάστες στο έλεος της πανδημίας με άλλοθι την «ατομική ευθύνη».

3. Αντίστοιχα σε **κρίση είναι η βαθιά αντιλαϊκή οικονομική πολιτική τη κυβέρνησης.** Η κυβέρνηση της ΝΔ υποσχόταν τις «μπουλντόζες της ανάπτυξης» αρχικά, μετά μιλούσε για μείωση «μόλις» 4% του ΑΕΠ. Τώρα, το ίδιο το προσχέδιο του Προϋπολογισμού που κατέθεσε στα τέλη Σεπτέμβρη, ομολογεί σε ένα βαθμό το βάθος της κρίσης: Σύμφωνα με τις ωραιοποιημένες προβλέψεις του, το ΑΕΠ θα συρρικνωθεί κατά 8,3%. Το δημόσιο έλλειμμα θα φτάσει στο 6,2% ενώ οι μνημονιακές ρυθμίσεις και ο προϋπολογισμός για το 2020 πρόβλεπαν πλεόνασμα. Η ανεργία θα κλείσει στις 31 Δεκέμβρη στο 17,9%.

Η φιλολογία για τον «πακτωλό» των δις από την ΕΕ δεν μπορεί να κρύψει ότι πρόκειται βασικά για δάνεια, που θα διοχετευτούν στις τομείς προτεραιότητας των πολυεθνικών

(«πράσινη ανάπτυξη», «ψηφιακός μετασχηματισμός») και θα οδηγήσουν σε νέα μνημονιακά μέτρα λαιμητόμο για τη ζωή και τα δικαιώματα των εργαζόμενων που ετοιμάζουν οι επιτροπές Πισαρίδη – Σκυλακάκη και το υπουργείο «εργοδοσίας». Η πρόβλεψή της κυβέρνησης στο Προσχέδιο του Προϋπολογισμού είναι ότι το 2021 θα κλείσει με ένα μικρό έλλειμμα 1%. Δηλαδή θα κάνει ένα απότομο άλμα 5,2 ποσοστιαίων μονάδων μέσα σε μια και μοναδική χρονιά, και μάλιστα σε μια χρονιά που οι στρατιωτικές δαπάνες πενταπλασιάζονται (από 500 εκ σε 2,5 δις!!). Για να έχουμε ένα μέτρο σύγκρισης την σκληρή τετραετία 2010 – 2014 το έλλειμμα έπεφτε με ρυθμούς 2,5 ποσοστιαίων μονάδων το χρόνο. Τα μνημόνια θα μοιάζουν με “απλές οδοντόκρεμες” με βάση τους σχεδιασμούς του Μητσοτάκη και του Σταϊκούρα.

Ο νέος συνδικαλιστικός νόμος που επιδιώκει να καταργήσει την δυνατότητα του σωματείου να κάνει συνέλευση και να θρυμματίσει την οποιαδήποτε συλλογικότητα, η κατάργηση του οκτάωρου και των υπερωριών, η πλήρης ελαστικοποίηση της εργασίας, είναι μερικά από το νέο οπλοστάσιο που ρίχνει η κυβέρνηση της ΝΔ ενάντια στους εργαζόμενους, διατηρώντας και διευρύνοντας το αντεργατικό οπλοστάσιο που ψηφίστηκε και από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ.

4. Όπως στην οικονομία και στην πανδημία έτσι και στην εξωτερική της πολιτική η κυβέρνηση της ΝΔ και η άρχουσα τάξη βρίσκονται κυριολεκτικά στη «μέση του πελάγου». Οι ανταγωνισμοί στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο κλιμακώνονται επικίνδυνα. Ο πολεμικός κίνδυνος συνδέεται άμεσα με το παζάρι για τις ΑΟΖ. **Ο άδικος και αντιδραστικός ανταγωνισμός των δυο αρχουσών τάξεων στην Ανατολική Μεσόγειο τροφοδοτείται και τροφοδοτεί τους γενικότερους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς στην περιοχή για τον έλεγχο των υδρογονανθράκων, των «δρόμων» του πετρελαίου και του φυσικού αερίου.**

Πολυεθνικές της ενέργειας, διεθνείς και εγχώριοι, κατασκευαστικές εταιρείες, τραπεζίτες, εφοπλιστές, έμποροι όπλων και οι μεσάζοντες τους, οι διεθνείς εγκληματικοί συνασπισμοί του ιμπεριαλισμού, να ποιοι είναι πίσω από τους ανταγωνισμούς για το μοίρασμα των θαλασσών.

Η «πράσινη ανάπτυξη» του Μητσοτάκη και της ΕΕ, σημαίνει περιβαλλοντική καταστροφή, εξοπλισμούς και πρόβες πολέμου από τον Έβρο μέχρι τα ανοιχτά της Λιβύης. Η κυβέρνηση θέλει να βάλει τις συντάξεις, τις δαπάνες για Υγεία και Παιδεία στη κλίνη του Προκρούστη για να εξασφαλίσει δισεκατομμύρια για φρεγάτες και αεροπλάνα, όλα αυτά στο όνομα της «πατρίδας που μεγαλώνει».

5. Συνολικότερα, ένα χρόνο μετά την εκλογή της, η κυβέρνηση της ΝΔ βρίσκεται αντιμέτωπη με τις πολλαπλές αποτυχίες και αδιέξοδα του καπιταλισμού και φυσικά της πολιτικής της. Η απάντησή της είναι κλιμάκωση των επιθέσεων στην εργατική τάξη και τη νεολαία σε όλα τα επίπεδα. Μπροστά μας ανοίγεται μια περίοδος σκληρών ταξικών μαχών στις οποίες μπορεί να δυναμώσει αποφασιστικά η προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρειάζεται να συγκροτήσει τις δυνάμεις της, να αναμετρηθεί με τις προκλήσεις και να αξιοποιήσει τις ευκαιρίες που ανοίγονται, σε συνθήκες που η οργή του κόσμου δυναμώνει και η ανάγκη μαχητικής αντίστασης και ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής διεξόδου δυναμώνει.

Άλλωστε οι εξελίξεις σε παγκόσμιο επίπεδο διαψεύδουν τις διαβεβαιώσεις για ταχεία ανάκαμψη της οικονομίας μετά την άρση των μέτρων των λοκντάουν. Ούτε οι ρυθμοί ανάπτυξης ούτε η κερδοφορία έχουν επανέλθει σε ικανοποιητικά για το κεφάλαιο επίπεδα, Στην πραγματικότητα η παγκόσμια οικονομία είχε αρχίσει να μπαίνει σε τροχιά ύφεσης πριν το ξέσπασμα της πανδημίας. Επιβεβαιώνονται οι εκτιμήσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για τη μακρόσυρτη κρίση του καπιταλισμού που στη ρίζα της βρίσκεται η πτωτική τάση του ποσοστού κέρδους.

6. Ταυτόχρονα, όλες οι εξελίξεις δείχνουν ότι η πραγματική αντιπολίτευση δεν γίνεται στα έδρανα της βουλής αλλά στους δρόμους του αγώνα. Αυτό είναι σαφές για την «αντιπολίτευση» του **ΣΥΡΙΖΑ.** Μετά την «εθνική συναίνεση απέναντι στην πανδημία» έχει φτάσει να γίνεται πρόθυμο στήριγμα στην κυβέρνηση με τις απαιτήσεις για ακόμα πιο σκληρή στάση στον καπιταλιστικό ανταγωνισμό με την Τουρκία και την ενσωμάτωση στους επικίνδυνους ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς στην περιοχή. Ο ΣΥΡΙΖΑ πλήρως ενσωματωμένος και από την περίοδο της κυβερνητικής του θητείας, προβάλλει σαν «υπεύθυνη», συναινετική αντιπολίτευση, «βάζει πλάτη» στην κυβερνητική πολιτική, ενισχύει το αγωνιστικό lock down της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, επικεντρώνει σε ζητήματα διαφάνειας και δευτερεύοντα ζητήματα διαχείρισης. Τίποτα δε έχουν να περιμένουν οι εργαζόμενοι από τον ΣΥΡΙΖΑ και την πολιτική του.

Το **ΜΕΡΑ 25** από την άλλη πλευρά περιορίζει την πολιτική σε ένα σύνολο «άμεσων» και «ρεαλιστικών» προτάσεων, ρητά μέσα στα πλαίσια της ΕΕ, του ΝΑΤΟ και του συστήματος. Ο «αντιεθνικισμός» του δεν είναι παρά μια «ιμπεριαλιστική διευθέτηση», με εξασφάλιση των συμφερόντων του κεφαλαίου, μέσα στο πλαίσιο των διευθετήσεων και των πρωτοβουλιών της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Συνολικά, πρόκειται για μια δύναμη της σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας, αστικής πολιτικής, που επιδιώκει να επαναλάβει ένα ΣΥΡΙΖΑ με πιο διαχειριστικό και συντηρητικό λόγο, αλλά και να επιδράσει στο κίνημα και την αριστερά και

για αυτό απαιτείται διαρκής επαγρύπνηση κα αντιπαράθεση με τη πολιτική του.

Σε ό,τι αφορά το **ΚΚΕ,** στο κρίσιμο ζήτημα του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού, αποδέχεται σαν «αντικειμενικές» τις επιδιώξεις της ελληνικής ολιγαρχίας, προβάλλει την επιθετικότητα μόνο της τουρκικής αστικής τάξης, υποβαθμίζοντας τις επιθετικές επιδιώξεις του ελληνικού καπιταλισμού. Έτσι δεν συμβάλλει αποτελεσματικά στον αγώνα ενάντια στον εθνικισμό, και την αστική τάξη. Αν και παίζει καθοριστικό ρόλο σε μαχόμενα συνδικάτα, σε πολλές περιπτώσεις δεν προωθεί το αναγκαίο επίπεδο αγώνων, αντίθετα συχνά προσπαθεί να μπλοκάρει απεργίες, ούτε μια λογική αγωνιστικής ενότητας των ταξικών δυνάμεων ώστε να πολλαπλασιάζεται η δυνατότητα για αγώνες και για πανεργατικές κινητοποιήσεις χωρίς και ενάντια στην συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αντίθετα επικαλείται τον αρνητικό συσχετισμό για να μην γίνουν.

7. Αυτό που πραγματικά φοβάται η κυβέρνηση και η άρχουσα τάξη είναι την οργή και τη συλλογική δράση της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Θυμούνται το σεισμό που σάρωσε τις μνημονιακές κυβερνήσεις το 2010-12. Βλέπουν με φόβο το κύμα των εξεγέρσεων, των αγώνων και της ριζοσπαστικοποίησης που αγκαλιάζει ολόκληρο τον πλανήτη, με κορυφαίο παράδειγμα το κίνημα στις ΗΠΑ που εμπνέει και τους δικούς μας αγώνες εδώ.

Όλοι οι τελευταίοι μήνες σημαδεύτηκαν από αγώνες που προμηνύουν το σεισμό που έρχεται. Οι εργαζόμενοι στα δημόσια νοσοκομεία βγήκαν μαζικά σε απεργία και διαδήλωση στις 16 Ιούνη και συνέχισαν με απεργιακές κινητοποιήσεις τον Σεπτέμβρη και τον Οκτώβρη. Οι «εργάτες της Τέχνης» και τα σωματεία τους έκαναν το ίδιο, όπως και μια σειρά κινητοποιήσεις, με στάσεις εργασίας στο χώρο του επισιτισμού-τουρισμού, στους ναυτεργάτες, στις συγκοινωνίες, τον μεγάλο αγώνα στην ΛΑΡΚΟ. Οι μαθητικές καταλήψεις συγκρούστηκαν με την ταξική πολιτική της Κεραμέως και της κυβέρνησης συνολικά, κερδίζοντας την συμπάθεια και την συμπαράσταση των εκπαιδευτικών και πλατιών στρωμάτων εργαζόμενων που βιώνουν τις επιθέσεις που διαλύουν τις ζωές τις δικές τους και των παιδιών τους.

Ιδιαίτερα οι μαθητές, με την ωριμότητα των αιτημάτων και των διεκδικήσεών τους έκαναν θρύψαλα τα κυβερνητική σκουπίδια, που θέλησε να τους συκοφαντήσει εμφανίζοντάς τους σα «ψεκασμένους», αρνητές της μάσκας κλπ κέρδισαν την κοινωνία, αντιμετώπισαν την κυβερνητική καταστολή και έβαλαν μια σπουδαία παρακαταθήκη για τους αγώνες για τα δίκαια αιτήματά τους, για την υγεία, την μόρφωση την δουλειά, την ζωή τους την ίδια.

Ξέρουμε ότι για ένα τέτοιο κύμα αγώνων δεν μπορούμε να στηριζόμαστε στην

συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ προσπαθούν να θέσουν σε «καραντίνα» το εργατικό κίνημα. Είναι χαρακτηριστική η στάση τους στην ΔΕΘ, όταν έτρεξαν να προσαρμοστούν στο θέατρο που έστησε ο Μητσοτάκης. Ωστόσο, χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαία διαδήλωσαν αγνοώντας το «σιωπητήριο» των ηγεσιών. Η προσπάθεια να χτιστούν μαχητικές πρωτοβουλίες των εργαζόμενων σε κάθε χώρο (μαχητικά πρωτοβάθμια σωματεία, επιτροπές αγώνα και κάθε είδους αυθεντική αγωνιστική πρωτοβουλία) και να συντονιστούν «από τα κάτω» με στόχο την απεργιακή απάντηση τους, να δυναμώσουν τα σωματεία και η συλλογική οργάνωσή τους κόντρα στις επιθέσεις κυβέρνησης-εργοδοσίας, είναι ο δρόμος για να χτιστεί η δύναμη που θα τσακίσει τα «νέα μνημόνια» που ετοιμάζει η κυβέρνηση της ΝΔ και θα ανοίξει το δρόμο συνολικά για την εργατική εναλλακτική στην κρίση του καπιταλισμού.

8. Με βάση αυτές τις εκτιμήσεις η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπαίνει στις μάχες που ανοίγουν στο άμεσο διάστημα.

Όλα τα αδιέξοδα και οι καταστροφικές επιπτώσεις της κρίσης του καπιταλισμού και της πολιτικής των κυβερνήσεων και του κεφαλαίου δείχνουν ότι δεν μπορεί να υπάρξει διέξοδος για την εργατική τάξη και τον λαό χωρίς ρήξη με τις «ιερές αγελάδες του συστήματος». Την υποταγή των πάντων στο κέρδος και την καπιταλιστική ιδιοκτησία, μέσα στα πλαίσια της «συνέχειας του κράτους» και των κάθε είδους ¨κυβερνητικών λύσεων» και των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών (ΕΕ, ΝΑΤΟ).

Ο αγώνας για **«να πληρώσει την κρίση το κεφάλαιο και όχι ο λαός»** γίνεται ο άξονας μιας **μεγάλης ιστορικής αντιπαράθεσης.** Σήμερα είναι πιο απαραίτητο από ποτέ ένα πρόγραμμα υπεράσπισης των εργατικών και λαϊκών δικαιωμάτων, άμεσων αντικαπιταλιστικών πολιτικών στόχων, που να ανοίγουν τον δρόμο για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης, και την επαναστατική προοπτική. Με άλλα λόγια χρειάζεται αναβάθμιση και πλούτισμα με βάση τις εξελίξεις του αντικαπιταλιστικού προγράμματος.

Βασικές αιχμές στην κατεύθυνση αυτή είναι:

α) Ενίσχυση του δημόσιου συστήματος υγείας.

Θωράκιση δημόσιας υγείας. Αύξηση των δαπανών για το ΕΣΥ, 25.000 προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων για κάλυψη όλων των αναγκών που

μεγαλώνουν καθημερινά Επίταξη του ιδιωτικού τομέα υγείας και κρατικοποίησή του, χωρίς αποζημίωση για τους «κλινικάρχες». Αποκλειστικά δημόσιο σύστημα υγείας. Αποφασιστική ενίσχυση της δημόσιας Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας, για το άνοιγμα νέων ΜΕΘ και ΜΑΦ και τον αναγκαίο εξοπλισμό προστασίας του υγειονομικού προσωπικού.

β) Αποφασιστική ενίσχυση της δημόσιας εκπαίδευσης.

– 15 μαθητές ανά τάξη και όλα τα απαιτούμενα μέτρα προστασίας για τη λειτουργία των σχολείων.

-Να ανοίξουν οι σχολές με τους όρους των φοιτητών/τριών: όλα τα απαραίτητα μέτρα προστασίας απέναντι στην πανδημία, προσλήψεις του αναγκαίου προσωπικού στα ΑΕΙ.

– Κάτω ο Νόμος Κεραμέως, η Τράπεζα Θεμάτων και το «Νέο Λύκειο», που οδηγούν σε νέους ταξικούς φραγμούς, στο πέταγμα των παιδιών των λαϊκών στρωμάτων από την μόρφωση και τις σπουδές, στο σχολείο εξεταστικό κάτεργο, της αγοράς, του αυταρχισμού και της πειθάρχησης.

γ) Για την εργασία.

Ανατροπή και ακύρωση όλων των αντεργατικών, αντιλαϊκών μέτρων, παλιών και νέων. Προστασία από τις συνέπειες της κρίσης. Την κρίση να πληρώσει το κεφάλαιο. Βελτίωση των εργασιακών συνθηκών.

#Υγειονομική προστασία όλων των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς, με δαπάνες του κράτους και των εργοδοτών.

Αναπλήρωση από το κράτος του συνόλου της απώλειας των μισθών των εργαζομένων κατά τη διάρκεια της πανδημίας, ανεξάρτητα από το είδος της εργασιακής τους σχέσης..

Πλήρη ασφαλιστικά δικαιώματα και συντάξεις. Να γίνει κουρελόχαρτο η έκθεση Πισσαρίδη. Όχι στην ιδιωτικοποίηση / ανταποδοτικότητα που σημαίνει καταστροφή της επικουρικής ασφάλισης!!

Επίδομα ανεργίας μέχρι την λήξη της ανεργίας, χωρίς όρους και προϋποθέσεις, ίσο με το βασικό μισθό, με πλήρη ασφαλιστικά και υγειονομικά δικαιώματα.

Καμιά απόλυση, αξιοπρεπής δημιουργική εργασία με συλλογικές συμβάσεις και με πλήρη

δικαιώματα για όλους/ες.

Όχι στις απλήρωτες υπερωρίες, το μισό μισθό, την περικοπή αδειών, τις άθλιες συμβάσεις ορισμένου χρόνου, την εργασία λάστιχο, την κατάργηση των ΣΣΕ. Να φορολογηθεί το μεγάλο κεφάλαιο και τα συσσωρευμένα κέρδη του.

Αυξήσεις στους μισθούς, μείωση του χρόνου εργασίας..

Βαριά φορολογία των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων. Να πληρώσει το κεφάλαιο και όχι οι εργαζόμενοι την κρίση.

Όχι στους πλειστηριασμούς. Διαγραφή χρεών λαϊκής οικογένειας. Διαγραφή των χρεών σε τράπεζες και των χρεώσεων των ΔΕΚΟ για τους φτωχούς αυτοαπασχολούμενους, αγρότες και μικροεπαγγελματίες για το διάστημα που κράτησε η πανδημία

Εθνικοποιήσεις τραπεζών και μεγάλων επιχειρήσεων χωρίς αποζημίωση με εργατικό και λαϊκό έλεγχο, για να εξασφαλιστούν τα δημόσια αγαθά και οι θέσεις εργασίας.

Στηρίζουμε όλους τους εργατικούς αγώνες σε δημόσιο ιδιωτικό τομέα, νυν και πρώην ΔΕΚΟ ενάντια στις επιθέσεις των περικοπών, των ιδιωτικοποιήσεων, της λεηλασίας μισθών και συντάξεων, της ανασφάλιστης «ελαστικής» εργασίας των απολύσεων και της ανεργίας

δ) Σύγκρουση με την ρατσιστική πολιτική κυβέρνησης-άρχουσας τάξης-ΕΕ.

Ανοικτά σύνορα για ελεύθερη μετακίνηση των προσφύγων των πολέμων και της φτώχειας. Άσυλο, δικαιώματα, σίτιση και στέγαση σε όλους τους πρόσφυγες και μετανάστες. Να κλείσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Νομιμοποίηση για πρόσφυγες και μετανάστες.

Ούτε μια σπιθαμή χώρου στους φασίστες που θα προσπαθήσουν να ανασυνταχτούν με την κάλυψη της ρατσιστικής πολιτικής της κυβέρνησης, μέσα από το κόμμα του Βελόπουλου και άλλων, σαν «αγανακτισμένους πολίτες».

ε) Όχι στον πόλεμο και τις καταστροφικές πολεμικές δαπάνες.

Δεν πολεμάμε για υδρογονάνθρακες-πετρέλαια-ΑΟΖ. Όχι στον αντιδραστικό ανταγωνισμό των αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας. Όχι στην καπιταλιστική μοιρασιά των θαλασσών. Όχι στις εξορύξεις υδρογονανθράκων στην Μεσόγειο και τις θάλασσες. Όχι στους ανταγωνισμούς και τις ιμπεριαλιστικές διευθετήσεις. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε

επιδίωξη επαναχάραξης των συνόρων ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία που γίνεται πάντα με το αίμα των λαών. στις εθνικιστικές εκστρατείες της «δικιάς μας» άρχουσας τάξης, τις κραυγές για «επέκταση στα 12 μίλια», την προπαγάνδα «η πατρίδα μεγαλώνει». Την ειρήνη δεν θα τη φέρουν τα παζάρια και οι διευθετήσεις ιμπεριαλιστών και αρχουσών τάξεων αλλά η κοινή πάλη της εργατικής τάξης σε Ελλάδα-Τουρκία-Κύπρο.

Να μην προχωρήσει η νέα, ληστρική «αγορά του αιώνα». Λεφτά για υγεία, παιδεία, περιβάλλον, κοινωνικά αγαθά. Καμιά σκέψη για στράτευση στα 18, μείωση της θητείας. Έξω οι βάσεις, έξω η Ελλάδα από το ΝΑΤΟ, όχι στον Ευρωστρατό. Καμιά συμμετοχή σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις.

στ) Αγώνας για τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες του λαού και της νεολαίας. Κάτω τα χέρια από τους αγώνες, τις καταλήψεις, τις διαδηλώσεις και τη συνδικαλιστική δράση..

ζ) Μονομερής ακύρωση του προγράμματος της μεταμνημονιακής επιτροπείας / έξω από την ΕΕ/ διαγραφή του χρέους

Το πρόγραμμα αυτό είναι ένα άμεσο πολιτικό πρόγραμμα αντικαπιταλιστικής πάλης και ρήξης, στενά συνδεμένο με την ανάγκη επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού.

Δεν μπορεί να υλοποιηθεί, ούτε μπορεί να αποτελεί δρόμο για την προσέγγισή οποιαδήποτε νέας εκδοχής «αριστερών κυβερνήσεων». Η αρνητική εμπειρία της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ δείχνει ότι ούτε περιορισμένες υποσχέσεις φιλεργατικής πολιτικής δεν γίνονται πράξη με αυτόν το δρόμο, πόσο μάλλον ένα γνήσιο αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο διεκδικήσεων επιδιώκουμε να συνδέεται με το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης και επαναστατικής προοπτικής που περιγράφουμε.

9. Η περίοδος δημιουργεί την ανάγκη και την δυνατότητα για την προβολή και την συσπείρωση δυνάμεων πάνω στην βάση μιας τέτοιας διεξόδου. Η κρίση και η πορεία «πασοκοποίησης» του ΣΥΡΙΖΑ, η συναινετική «αντιπολίτευση» έχουν ενταφιάσει οριστικά τις αυταπάτες ότι μπορεί να υπάρξει σήμερα διέξοδος για την εργατική τάξη στα πλαίσια του καπιταλισμού. **Συνολικότερα η κρίση και η ήττα του ρεύματος του «αριστερού κυβερνητισμού» που ηγεμόνευσε στην αριστερά μετά το 2000 σε διεθνές επίπεδο δημιουργεί την δυνατότητα μιας βαθύτερη συνειδητοποίησης της ανάγκης αντικαπιταλιστικών αλλαγών, ευρύτερης ρήξης με το σύστημα, επαναστατικής προοπτικής.**

Τα κινήματα που αναπτύχθηκαν τους προηγούμενους μήνες (Χιλή, Λίβανος, Γαλλία, ΗΠΑ) μας υπενθυμίζουν ότι είμαστε σε μια σημαντική στιγμή του καπιταλισμού, όπου το σύστημα αντιμετωπίζει γενικευμένα αδιέξοδα και αντιφάσεις, που δεν μπορεί να λύσει, όπου μεγάλα κινήματα και συγκρούσεις ξεσπάνε, και οι λαοί χωνεύουν την εμπειρία από την προηγούμενη φάση της αριστεράς.

Σε αυτές τις συνθήκες η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και η αντικαπιταλιστική αριστερά είναι σημαντικό να ανοίξει ένα πλατύ διάλογο στον λαό, για την διέξοδο από την σημερινή κατάσταση και τις προϋποθέσεις της.

10. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ χρειάζεται το επόμενο διάστημα, εκτός από τις συμμετοχή της στους αγώνες να ενισχύσει την πολιτική της δράση και παρουσία, την εσωτερική της λειτουργία, συσπειρώνοντας το σύνολο του δυναμικού της και συζητώντας δημοκρατικά και συντροφικά τις διαφωνίες στο εσωτερικό της.

Σαν ΚΣΕ θεωρούμε ότι όλα τα ζητήματα πρέπει να συζητιούνται με ανοιχτό και συντροφικό τρόπο και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να τοποθετείται αφού προηγηθεί ο αναγκαίος διάλογος. Για τον λόγο αυτό καλεί τις ΤΕ να συζητήσουν όλα τα πολιτικά ζητήματα που έχουν προκύψει, αφού μελετήσουν και ακούσουν τα επιχειρήματα όλων των σ. ή όποιο άλλο ζήτημα θέλει να θέσει στην συζήτηση οργάνωση ή σύντροφος.

11. Η απόφαση αυτή αποτελεί και εισήγηση της ΚΣΕ προς το ΠΣΟ. Στόχος είναι να συμβάλει στην ενεργοποίηση και στράτευση όλου του μάχιμου δυναμικού της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μέσα από μια γόνιμη, συλλογική, πολιτική συζήτηση στις τοπικές και κλαδικές επιτροπές ώστε να καταλήξει με ώριμο και συλλογικό τρόπο στο ΠΣΟ. Να συζητήσει και να σχεδιάσει τον συνολικότερο προγραμματισμό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην νέα κρίσιμη περίοδο που διανύουμε, το πλατύ άνοιγμα στον κόσμο της δουλειάς, με εκδηλώσεις και εξορμήσεις σε όλη την χώρα τους επόμενους μήνες.